

LA ETA KATO KIU NE VOLIS MORTI

SAT-Broŝurservo
1990 - 5 FF

La eta kato kiu ne volis morti

SinJORino Ŝotar volis mortigi sian katon.

Ĝi estis malsana.

Ši diris al Leo Bjet :

— « Iru al la rivero ; jetu la katon en ĝin ;
vi faros al mi servon. »

**Leo Bjet iris ĝis la ponto, kaj jetis la katon
en la akvon ; en lokon, kie ĝi abundas.**

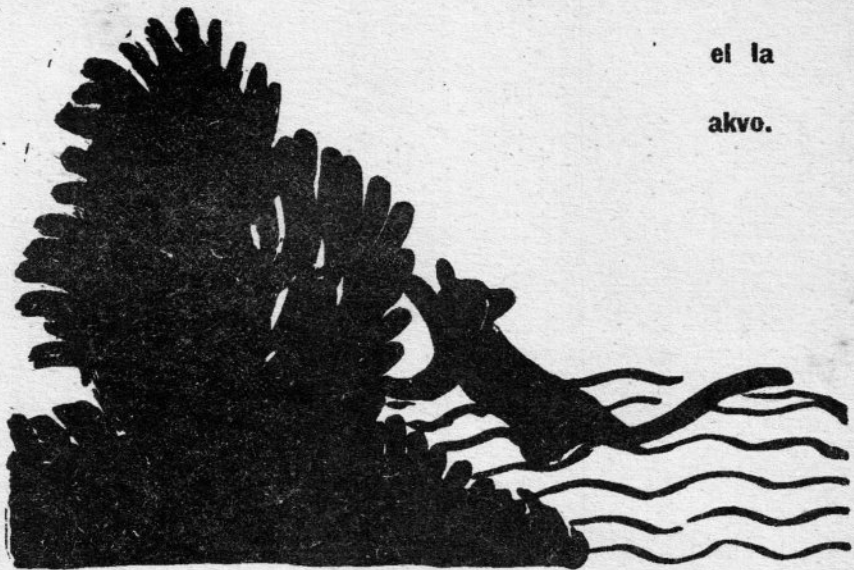
La kateto malaperis en akvokirlo.

Ni diris :

« Nun farite !... Ĝi estas senviva ! »

Sed la kateto ne volis morti.

**Ĝi akroĉiĝis al arbustotufo kaj
eliris
el la
akvo.**

Ĝi sin kaŝis inter la ŝtonoj.

**Kaj kiam venis la nokto, ĝi revenis al la hejmo
kaj sin kaŝis en la dometo de la hundo Papilio.**

Papilio diris al ĝi :

« Kiom malseka vi estas !

Ŝajnas, ke vi malvarmas.

Kuŝiĝu tie, kontraŭ mi, por ke mi varmigu vin ! »

La kateto sterniĝis kontraŭ la bona hundo.

Kaj ambaŭ amikoj ekkonversaciis tre mallaŭte
por ne veki Sinjorinon Ŝotar.

La kateto diris :

« Ĉu vi scias, ke ili volis mortigi min... Se ne estus arbo, mi certe dronus !

— Jes, respondis la hundo, infaneto ne kapablus eliri el la akvo, kiel vi mem faris !

— Ha ! aldonis la kateto, se vi scius kiom malvarma estas la akvo.

Kaj tiu bruo en la oreloj...

Huu !...

Huu !

« Ili jetis al mi ŝtonojn por min mortigi. »

— « Ne plu pensu pri tio, diris Papilio.

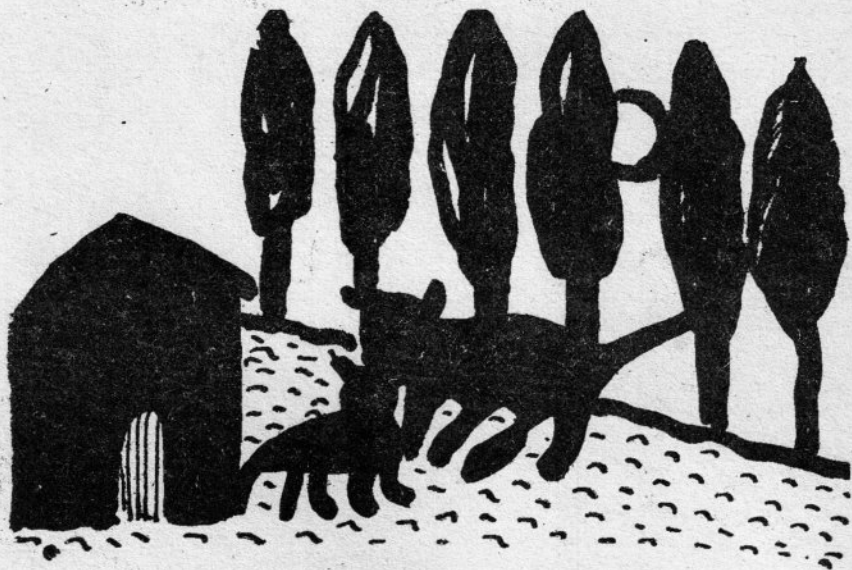
Dormu ! »

Kaj ĝi eklekis sian amikon ĉe la frunto.

Precize en la loko kie kuŝas la malgajaj pensoj
de la katetoj.

La sekvantan
matenon, Sinjorino
Ŝotar malfermis
sian pordon.

Ŝi diris :

« Ĝi certe estas tre malproksime, nun ! De tiom
da tempo, ĝi ruliĝas en la rivero !... »

Sed tute male ! Ĝi estis tre proksime, kaj
momenton poste, Sinjorino Ŝotar vidis ĝin malantaŭ
la forno.

Ĝi finsekigis siajn ankoraŭ malsekajn harojn.

Ŝi preskaŭ ektimis.

Ŝi kredis, ke estis kat-fantomo.

Tiam, ekparolis la kateto por ke ŝi rekonu ĝin.

« Miaŭ, miaŭ ! »

Tio signifis :

« Vidu, mi revenis.

Mi ne volis morti !

Malvarma estis la akvo, ĉu vi scias ?

Ve, mi kredas, ke mi baldaŭ ĉesos vivi.

Tiu bano estis sendube kontraŭa al mia malsano.

Doloras al mi la tuta korpo !

Lasu min morti en angulo de la subtegmento ;
aù sur la teraso, kie mi sentas min bone ; malantaŭ
la forno, mia ŝatata loko dum vintro.

Lasu min,

lasu min tie ! »

Oni ne povas scii, ĉu Sinjorino Ŝotar komprenis,
kion diris tiom malgaje la kato, sed ŝi diris :

« Fine, ĝi tudas min !

Ĝi restu tie ! »

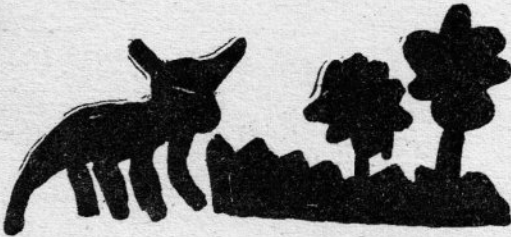
Kaj nun la kateto estas en la domo.

Ĝi laŭpove trenas sin.

Evidentiĝas, ke ĝi estas tre malsana.

**Kiu scias la malgajajn pensojn, kiuj ruliĝas en
ĝia kata kapo.**

Ĝi diras ilin al neniu.

Eĉ ne al sia amiko Papilio.

Sed,

iun matenon,

**SinJORINO Ŝotar, post ellitiĝo, trovos la kateton
malantaŭ la forno, sternantan kun la piedoj rigidaj,
kaj la okuloj senmovaj...**

Kaj tiam,

denove,

oni jetos ĝin en la riveron.

Kaj ĉifoje, tute vere, ĝi faros longan vojaĝon.

Ho ! Jes,

tre longan

vojaĝon !

Verkis la lernantoj (5-jaraj) de la
infanklaso de Prelles, kunlabore
kun sia instruistino M.-L. Lagier-Bruno.

(Tradukita de Lentaigne.)

Verkis tiun ĉi broŝuron la Infanlernejo de Prelles (Hautes-Alpes, Francio) kaj la unuan eldonon presis ICEM (Esperanto-Fako de Moderna Lernejo "Freinet") antaŭ pluraj jardekoj.

Reeldonas Cercle amical espérantiste de l'Agenais, F-47470 BEAUVILLE en la kadro de SAT-Broŝurservo.